

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΡΗΝΗΣ

Ένα από τα περιφημότερα παλαιά Έλληνικά κάστρα είναι και το κάστρο της κυρά-Ρήνης που βρίσκεται στην περιφέρεια Μισολογίου. Για το κάστρο αυτό υπάρχει ή εξήξη θρύλος λαϊκή παράδοση: «Η κυρά-Ρήνη ήταν μία κοπέλλα πολύ όμορφη και καθόταν σ' ένα βουνό της Αιτωλίας πριν άνοιξη χτιστή το κάστρο.

Την κυρά-Ρήνη την αγαπούσαν δυο βασιλόπουλα, ο Ανήλιαγος κι ο Γυρτάσιος. Η κυρά-Ρήνη πάρα αγαπούσε τον Ανήλιαγο που ήταν πιο όμορφος, αλλά φοβόταν και το Γυρτάσι που ήταν παλιω-ζαρός.

«Αφού λοιπόν δεν ήξερε σε ποιόν απ' τους δυο να δώσει την καρδιά της, τους είπε να κάνουν από ένα μεγάλο κατόρθωμα. Είπε δηλαδή στον Ανήλιαγο να φέρη στο βουνό το νερό της λίμνης του Άγγελόκαστρου και στο Γυρτάσι να χτίση εκεί ένα μεγάλο κάστρο.

«Τους είπε ακόμα πως όποιος τελείωνε γρηγορότερα τη δουλειά, σ' εκείνον θα έδινε την καρδιά της και μαζί μ' εκείνον θα ζούσε.

«Ο Γυρτάσιος πήρε τότε χιλιάδες υψοτόρους και μαστόρους να κ' άρχισαν να χτίζουν το κάστρο που μέσα σε δυο χρόνια ήταν άποτε-λειωμένο.

«Στο μεταξύ, όσο περνούσαν ή μέρες, ή κυρά-Ρήνη γινόταν πιο λυπημένη, γιατί δεν ήξερε τί άπογίγνεο κ' Ανήλιαγος κι όλοι έλε-γαν πως θαγε πνυγί πολεμώντας να φέρη το νερό κάτω απ' τη γη.

«Ο Γυρτάσιος, σίγουρος πως είχε νικήσει τον αντίπαλό του, νό-ηες τελείωσε τη δουλειά έστρωσε ένα μεγάλο τραπέζι μέσα στη μα-μαρένια αίθια του κάστρου, όπου κάθισαν όλοι οι μαστοροι κ' άρχι-σαν να γλεντάνε.

«Άξαφνα μές απ' τη γη, καταπέσει στο παζάρι, άνούστηρε ένα βοήθητο και σάγκαρα πετάχτηκε να κ'όμο τρούπα κ' Ανήλιαγος.

— Καλώς τί χαιρέσεις φώναξε. Ά-λλά τραπέζι χωρίς νερό δεν γίνεται...

«Κι άμέσως άρχισε να τρέχει απ' την τρούπα νερό, ολόδροσο και καθαρό.

«Τότε ή κυρά-Ρήνη είπε πως από πρώτος είχε τελειώσει τη δουλειά του, γιατί ο Γυρτάσιος δεν είχε παραδώ-σει ακόμα τί κλειδιά του κάστρου, κ' αυτόν έπηρε άντρα της.

«Ο Γυρτάσιος, ύστερ' απ' το πάθημά του, έχτισε το Γυρτόκάστρο και από έ-κεί πολεμούσε το Κάστρο, όπου ζούσαν εγγυησμένοι ο Ανήλιαγος με την κυ-ρά-Ρήνη».

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΤΙΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Τον καιρό που οι Άμερικανοί πολεμούσαν για την ανεξαρτησία τους, ο στρατηγός των Άγγλων, μολοντι προηγουμένως είχε πο-λεμήσει γενναία και είχε τραυματισθεί, λιποτάκτησε και πήγε με το μέρος των Άγγλων.

Τα Άμερικανικά στρατεύματα κατέβαλαν τότε κάθε προσπάθεια για να τον συλλάβουν, αλλά αυτό στάθηκε άδύνατο. Μία μέρα που ο στρατηγός είχε συλλάβει αξιωματικούς μερικούς Άμερικανούς, ό-σους έναν απ' αυτούς τί εσκέπανε να τον κάνουν οι συμπαιρωτές του, άν τον έβιαναν.

— Ουπό πο ζόβαμε πρώτα το ποδι στο όποιο πληγώθηκες, όταν ε-παρετόσες την πατρίδα σου και το ύπόλοιπο σώμα σου θα το ζω-πούσαμε: το άπάντησε θαρραλέα ο αξιόμαλος.

ού και τί έλεγκτότερα μέλη απ' όλες τίς ζένες παροικίες του Πα-ρισιού, για να ιδούν τίς δικές τους εντομήσεις και να κινήουν αν-έχουν έλπίδες έπιτυχίας. Γιατί ο ζωρός των «Λεζανών Λίζονων» εινε ένα από τα σπουδαιότερα κριτήρια για το άποτέλεσμα του διαγω-ρισμού. Σ' αυτόν κρίνει το Παρισινό κοινό πο δύσκολα πέφτει έξω. Όσοις διακριθούν στον ζωρό αυτό ξέρουν από πριν πως έχουν με-γάλες έλπίδες για να έπιτυχουν και στον διαγωρισμό.

«Ένοείται πως κάθε ύποψη για να κίνη φηγορία στον ζωρό αυτόν πρέπει να παρουσιάσει επάλληλο», δηλαδή ντυμένη, παπο-τισμένη και χτεμισμένη στην έντέλεια. Δεν μπορεί δηλαδή να παρο-ιστήσει μ' ένα όποιοδήποτε φορεσιάν μπροστά σ' ένα κοινό που άπο-τελείται από την έλεγκτότερη κοινωνία του Παρισιού. Έτσι, για το δικό μου το φάσμα πήγαμε στην Jenny, μία από τίς μεγαλειότε-ρες μοδίστρες του Παρισιού και μου έτοιμάσε ένα πραγματικό άριστογ-γισμό. Το φάσμα ήταν ένα άλλο φουφού από λαμέ ασήμι προς το λευ-κό και είχε μίαν πολερία οργά από θαλασσία τούλια που όταν ήθελε κανείς πομορφόσε και να την βγάλη.

— Άστρο και θαλασσι; Μ' αυτά εινε τί ζωρήματα τίς Έλληνικής σημαίας.

— Άκριβώς. Το εινε ύπ' όψη μου και σί-σθησα στην μοδίστρα να τί βάλη στο φάσμα μου. Σας βεβαίω δε πως έβανα μεγάλη φηγο-ρα. Μ' αυτά θα σας τί πο μεθαύριο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Μονιέ και οι πλούσιοι Παριζιάνοι. «Θα διαβάσω, αλλά...» Ένα τραγεούδι που προκαλεί φριχή! Μπαλζάκ και Μπουιέ. Η άδυσχεστια του Μπαλζάκ. «Κλείστε τίς πόρτες!...». Κλέβουν κ' οι μεγάλοι συγγραφείς. Πώς την έπαθε ο Μπαλζάκ. Ο συ-νεπής και ακριβέστατος Γκουινώ. Ο βαντικός του. Με την πέννα στο χέρι!... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας από τους πιο όνομαστους παλαιούς Γάλλους συγγραφείς ή-ταν και ο Έρζώος Μονιέ, του οποίου τα μυθιστορήματα διαβαζόν-τουσαν στην εποχή του με πολύ ενδιαφέρον.

Μία βραδεία, ο Μονιέ είχε προσκληθεί σε δείπνο από κάποιον πλούσιον εύπατρίδη, ο όποιος ήξερε ότι ή παρουσία του συγγραφέως θα προσένοσε ευχάριστη έκκλησι στους λοιπούς προσκεκλημένους, γιατί ο Μονιέ ήταν περιζήτητος στις συναντησεις για το πνεύ-μα του.

Όταν σιδηώθηκαν απ' το τραπέζι, στο όποιο ο συγγραφέας έ-φαγε με μοναδική όρεξι, ο άκοιδεστότης του παρουσίσε ένα από τα θεατικά του έργα, και τον παρακάλεσε να διαβάση δυο-τρεις ση-ρές για να εγχαριστήση τους καλεσμένους του.

— Θέλω για να φάγω και κάθε σιγή! άπάντησε ο συγγραφέας σοβαρά και κλείνοντας το βιβλίο του το έβαλε άπάνω σ' ένα τρα-πέζι.

Σ' λίγο κάποιος είχε την ιδέα να προτείνη να τραγουδήσουν ό-λοι, καθέννας με τί σειρά του.

— Μπράβο για την ένθεσι σου! φώναξε ο οικοδεσπότης. Τώρα δεν άμειβάλλο ότι θα μής τραγουδήση και κ' ο κ. Μονιέ...

Όταν ήρθε κι ή δική του σειρά, ο Μονιέ άρχισε να ψάλλη μία στροφή, με τόσο άτακία φωνή όμως, ώ-στε μετά το δεύτερο στίχο παρεκλήθη να πάρη. Αυτό δά ήθελε κ' αυτός. Πήρε λοιπόν άμέσως το καπέλο του, ζωσέθηκε τους προκαθόντας βαρβαλούςτους Παρι-ζιάνους κ' έφυγε.

Ο μέγας μυθιστοριογράφος Μπαλζάκ σκεδόνταν πολύ με το Μονιέ και τον έπι-σκαπούσε συχνά. Έπειδή όμως ο Μπαλ-ζάκ ήταν πολύ άδυσχεστόμος, ο φίλος του άναγκαζόταν να λαβαίνη τα... μέτρα του. — Όταν έρχεται να με ιδή ο Μπαλ-ζάκ, έλεγε, φροντίσω να δωξω απ' το δωμάτιο τη γυναίκα και τα παιδιά μου, φωνάζο να κλείσουν και η πόρτα και τότε πει άρχίζω να μιλά μαζί του.

Άλλά και όδες τίς σέσεις τον και και' όλη την άξια του, ο Μπαλζάκ δεν ήθελε σε τίποτε να... κλέβω κάποτε τίς ιδέες του Μονιέ. Μία μέρα ήτοσε γ' ακούση απ' τον ίδιο το Μονιέ ένα μικρό διήγημα επιγραφόμενο «Ιστορία του Νασταλέ-ωντος». Ο ποητής μυθιστοριογράφος τον έβαλε να τον το διαβάση δυο φορές, γιατί ήταν ακόμα ανέκδοτο και γιατί το βρήκε πολύ ό-μοιο. Χωρίς δε κανέναν ένδοπισμό έπαινεσε να το ζωήη καινούσ σ' ένα από τα μυθιστορήματά του. Μά δεν το βγήκε σε καλό ή κλε-ψιά αυτή. Γιατί άποτίσθηκε το διήγημα του Μονιέ τυπωθήη προς το μυθιστοριογράφου του, κ' έτσι ό κ. Μπαλζάκ την έπαθε Χωστική...

Ένας άλλος έπίσης όνομαστός επιμνημόδογός της τότε εποχής ήταν και ο Γκουινώ, ο όποιος ένδοπιστο πρότυπον αμαρτίας. Ο Γκουιν-ώ συνήθεζε να στέλνει τα ζωροήματά του στο τυπογραφείο σε άνο-μμένη όμα, ποτέ του δε δεν είχε παροβεί τί συνήθειά του αυτή.

Μία μέρα ο άρχισιντάτης της έφημερίδας στην όποια συνεργά-ζοταν ο Γκουινώ, ζήτησε από το τυπογραφείο τη συνέχεια του έρ-χου πούγραφο ο όνομαστός επιμνημόδογός για να ριξή μία μα-τιά στις διαβήσεις. Το άπάντησε όμως ότι ο συγγραφέας δεν είχε στείλει ακόμα τη συνέχεια.

— Μεσημέρι και δεν έστειλε ακόμα τί ζωροήματά του; φώνα-ξε κατέκλητος ο άρχισιντάτης. Πρώτη φορά συμβαίνει ένα τέ-τοιο πράγμα... Βιάξω στοιχία ότι θα πέθανε...

Και πραγματικά, όταν πήγε στο σπίτι του Γκουινώ να ιδή τί γί-νετα, βρήκε τον άνεγχι μυθιστοριογράφο νεκρό μπρος στο ζωροείο του, με την πέννα στο χέρι!

ΟΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Οι Άμερικανοί έννοούν ναίνα πρακτικοί σ' όλα, άκόμη και στην έρωτα. Ίδου ένα άπόσπασμα έπιστολής ένος νέου Άμερικανού προς τί νηστήη του:

Σε παρακαλώ, άγαπημένη μου, να μη μου γράφης τόσο με-γάλες έπιστολές. Σκέψου τί θα σινδής, άν χαμιά φορο διαλύ-θούν οι άραβόσους μας και με καταγείλεις στο δικαστήριο. Θέ παραστή άνάγκη να άν-τιγραφή όλοκληρη ή αλληλογραφία και θα πληρώσουμε δυο φράγκα για κάθε σελίδα 36 γραμμών. Όσο συντομότερες λοιπόν γίνε ή έπιστολές μας, τόσο φτηνότερα θα γλυτώ-σουμε από τα χρέια των δικαστών!

